

JOSEP FAULÍ I OLIVELLA
(1932-2006)

Nat a Barcelona el 1932, Faulí d'adolescent estudià al col·legi dels claretians on connectà amb la millor tradició catalana. Format en un ambient cristià, en incorporar-se a l'Acció Catòlica reforçà les seves conviccions. El 1950 assistí a les classes clandestines de llengua catalana que donava Artur Balot, deixeble de Pompeu Fabra. Entre 1949 i 1953 preparà l'ingrés a l'Escola d'Enginyers Industrials sense gaire vocació, però pensant en guanyar-s'hi la vida.

No continuà la carrera i tot seguit es posà a fer estudis de periodista a l'Escola de Periodisme de l'Església a Barcelona. Entre els professors hi destacava Nèstor Luján i mossèn Joan Alemany. El 1958 ja era redactor del diari *El Correo Catalán*, d'origen carlí, però amb un catalanisme subjacent. Fou acomiadat l'any següent a causa d'un conflicte laboral. Aquell any, i fins el 1982, va col·laborar a *Hoja del Lunes* de Barcelona. El 1960 ingressà al *Diario de Barcelona*, on s'estigué fins el 1976. El director, Enrique del Castillo, li va donar joc i de redactor ascendí a cap de secció i redactor en cap adjunt. S'especialitzà en les planes que titulava «Veus

i lletres catalanes», la tribuna de premsa més amatent a la nostra literatura. Del 1962 al 1964 Faulí dirigí la revista científica *Algo* i des del 1965 fins a la seva mort era col·laborador freqüent de *Serra d'Or*, on acostumava a estudiar publicacions periòdiques. Sempre es destacava per la claredat de l'estil, la gràcia de la síntesi i la riquesa de la informació.

Del 1966 al 1970, Faulí va tenir un paper destacat en el primer setmanari en català de la postguerra que fou autoritzat pel franquisme per contrarestar unes declaracions desgraciades d'Ignasi Agustí. El setmanari es deia *Tele-estel* i era dirigit per Andreu-Avel·lí Artís («Sempronio»). Faulí, sovint sota el pseudònim de Dr. Joula, hi col·laborava.

En unes declaracions al setmanari *El Temps*, del 2002, Faulí explicava com calia en aquells anys de repressió ésser present en diverses tribunes culturals catalanistes: «En els anys cinquanta tot el que es fes per a salvar la nostra societat i reconstruir Catalunya era bo, i em va semblar que el periodisme era una de les eines que podria influir-hi.» Com a activista en la semiclandestinitat, Faulí fou un dels fundadors del Grup Democràtic de Periodistes, amb el seu inseparable Josep Maria Cadena i uns pocs més, com Josep Maria Huertas i Josep Pernaú. Van aconseguir infiltrar-se a l'Associació de la Premsa però van trigar a entrar a la junta i ho feren amb Carles Sentís de president.

El nom de Faulí era cotitzat i per això col·laborava en revistes tan diverses com *Papeles de Son Armadans*, de Camilo José Cela, *La Actualidad Española* o *Poemes*, que era clandestina i editada per Joan Colomines i Puig. O bé *Cuadernos para el Diálogo* de Madrid i *Recull de Blanes*, on fou un dels animadors dels premis del mateix nom. Faulí va ésser també un dels impulsors del premi «Lletra d'Or», que es dona des del 1956. Del 1968 al 1971 fou professor de redacció i de crítica literària a l'Escola de Periodisme de l'Església. El 1979 va acabar la carrera de Filologia Romànica i així el 1992 fou nomenat professor associat dels estudis de periodisme de la Universitat Pompeu Fabra.

El 1976 va assolir un dels seus somnis: ésser director del primer diari en català de la postguerra: *l'Avui*. Hi trobà moltes dificultats empresarials i també en la redacció, ja que aquesta tenia poca pràctica a escriure en la nostra llengua. Va comptar com a subdirector amb Josep Maria Cadena i alhora va fitxar dos dels millors correctors de català.

El 1978 fou nomenat cap de premsa de Josep Tarradellas, president de la restaurada Generalitat de Catalunya. I també va tenir el mateix càrrec en l'etapa del president Pujol.

Periodista fecund, col·laborava també a la revista *Destino* o als diaris *El Periódico* i *La Vanguardia*, on revelava el seu decantament nacionalista, molt proper a Convergència i Unió.

En la seva ampla dedicació Faulí col·laborà igualment en revistes religioses com *Quèestions de Vida Cristiana* i *Quaderns de Pastoral*.

La seva obra comprèn gairebé trenta llibres, alguns d'ells de divulgació en castellà i amb biografies breus de Jaume Balmes, F. De Lesseps, Cleopatra, Pasteur, Antoni Maria Claret, Blanca de Castella, etc. En català *Joan Prim* (1966), *Calaix de crític* (1973), articles sortits a la premsa, o *De Simenon a Maigret* (1989), estudi ben elaborat de l'obra del novel·lista francès. Faulí escriví també obres de conjunt: *Novella catalana i guerra civil* (1999), *Premis literaris catalans* (1983) o *Diccionari de catalans de ficció* (1955). I encara *Les revistes culturals catalanes* o *Jocs Florals de la llengua catalana a l'exili* (2002), bon estudi històric sobre aquestes festes internacionals de les quals Faulí fou jurat a Zuric (1968), Brusselles (1971) i Ginebra (1972), on fou multat pel règim franquista, amb la resta dels membres del consistori, vinguts de Catalunya, perquè s'hi atorgava el premi «President Companys».

Cal destacar altres reculls o obres com *Notes sobre l'any 1906* (1973), *Converses amb deu líders* (1982) o un estudi incisiu: *L'interludi tràgic: notes i documents sobre la resistència cultural catalana* (1981). També va editar un resum de la seva tesi doctoral: *Òmnium Cultural 1961-1981* (1982) i *El pensament polític de Jordi Pujol* (1988).

L'extensió dels seus coneixements i la seva disponibilitat van fer de Josep Faulí una personalitat de molts caires i molt sol·licitada. Morí l'any 2006.

Albert MANENT